

til Forholdet mellem Valgbeſtyrelſers Formand og Kandidater, kan ikke ſaaledes raſt vel give det Skudsmaal og Atteſter. Ja, jeg tror ikke en Gang om den valgte Kandidat, at han ſætter ſaa overordentlig Pris paa at faae et ſaadant Skudsmaal. Den eneſte Grund ſkulde da maaffe være den, der ligger i den bekjendte Sætning: gaudes, me laudari a laudato viro „Det glæder mig at blive berømmet af en berømt Mand“. Jeg gaar videre til Punkt 4. Her kommer det ſamme igjen, at den ſaldne Kandidat maatte kjende Valgbeſtyrelſens Formand og hans Fremgangsmaade ſaa nøie, at han maatte vide at indrette ſig derefter, alſaa arrangere en Scene, hvorved han fik en eller flere Interpellanter, ſom kunde ſtaffe ham Ordet, naar Valgbeſtyrelſens Formand ikke vilde give ham det. Jeg tror, at jeg ved at omtale det andet Mindretals Betænkning, tilſtrækkelig har udtalt, hvilken Vægt jeg og de, der dele min Mening, lægge paa den Slags Udtaleſer. Saa kommer Nr. 5, at Klageren, Søren Pedersen, ikke med et Ord for Formanden har antydet, at han anſaa ſig eller ſit Parti for angreben. Ja, det var der virkelig ſlet ingen Grund til. Hvem ſkal høre efter, hvad der ſer under en ſaadan Forhandling? Hvem ſkal lægge Mærke til hvert Ord, der falder? Det ſkal ſjævt og fremmeſt Valgbeſtyrelſens Formand, det er hans utvifſomme Pligt. Alſaa maa den ſaldne Kandidat være gaaet ud fra, at Valgbeſtyrelſens Formand har hørt diſe Angreb, og alſaa let har kunnet forſtaa, at det maa være den ſaldne Kandidat yderſt magtpaaliggende at faae Ordet; men da han beider om det, hvad ſaar han ſaa til Svar? Ikke uden at De bliver interPELLeret, og ſaa er al Parlamentaren forbi, ſaa maa Kandidaten holde ſin Mund, bøje ſig for Magten, og bagefter klage, og det er det, han har gjort. Nu bebreides det ham, at han har ventet i 3 Uger, — det er for Neſten ikke ſlet ſaa længe, — men hvad vil det i det Hele taget ſige? Grunden til, at han har ventet, er, at Klageren har fra forſkjellige Valgere i Kredſen modtaget Underretning om, at de havde flere Klagemaal at ſtille, og at de ønskede, at han ſkulde afvente diſe, for at de alle kunde indkomme ſamtidig. Naar, det lykkedes ikke; men det har jo mindre Vægt, og der er i alt ſald ingen Grund til at bebreide Klageren, at han har ladet ſin Klage ligge ſaa længe, tilmed da Klagen — det mener jo det ærede Medlem fra Kolding (Berg) ligesom jeg — hører hjemme i Folkethinget og forøvrigt endog kommen tidſnok til Indenrigsminiſteriet til dog at kunne underkaſtes en foreløbig Underſøgelse, ſorinden den kom ind hertil. Alſaa, i denne Henſeende tror jeg ikke, at det ærede Medlem kan paaklage Noget hos den ſaldne Kandidat. Nu ſiger det ærede Medlem, at der er ingen Grund til at beſkrive det Vidnesbyrd, ſom Valgbeſtyrelſens Formand har givet om, at han vilde

have givet den ſaldne Kandidat Ordet, hvis han havde begjært det for en kort Bemærkning eller for at imbegaa Angreb. Det ærede Medlem kaldte dette et Vidnesbyrd. Jeg tør ſpørge det ærede Medlem, om Noget kan afſegge Vidnesbyrd i ſin egen Sag? Denne Forklaring for Retten af Valgbeſtyrelſens Formand er en Udtaleſe om, hvad han ſelv mener at have villet gjøre, hvis det nævnte Tilfælde var indtruffet; men jeg tror, at Valgbeſtyrelſens Formand i det givne Dieblit lige ſaa lidt vidſte det, ſom det ærede Medlem, og at det, at det kaldes et Vidnesbyrd, kan man virkelig ikke tillægge ſtor Betydning. Nu anfører det ærede Medlem en Række Grunde for, at det ikke vilde have forandret Valgets Udfald, hvis de Paagjældende havde faaet Leilighed til at ytre ſig. Jeg ſkal ſtjænke det ærede Medlem flere af diſe Udtaleſer, blandt Andet den, at ſom der ſtaar i Sonnes Forſkrifter, Raushed er Guld og Tale Sølvs, eller, ſom der nok her ſtaar, at Raushed er ſikker. Denne Bemærkning falder ganſke bort derved, at Herr Søren Pedersen notoriſt havde begjæret Ordet for at udtale ſig. Han kan alſaa ikke have havt den Mening, at det var det Rigtigſte og Sikkeſte for ham at tie; han havde gjort, hvad han burde gjøre for at faae Ordet, og det var ikke hans Skyld, at det ikke blev ham givet. Rigtignok ſiger det ærede Medlem, at den ſaldne Kandidat deler Skylden med Valgbeſtyrelſens Formand, og at der derfor ingen Grund er til at forkaſte Valget; men det ærede Medlem glemmer, at i dette Tilfælde er Spørgsmaalet ſlet ikke om den valgte Kandidats eller om den ſaldne Kandidats eller om Valgbeſtyrelſens Formands Skyld, — de ere alle ligegyldige Perſoner — men Spørgsmaalet er, om Valgfredſen, efter hvad der er foregaaet, vil være rigtig repræſenteret, om ikke de Valgere, hvis Kandidat ikke er bleven valgt, have en Ret til at faae veiet om igjen — Tungen har jo ſtaaet temmelig lige i Vægtſkaalen —, om der ikke er kommet en Snidningsmodſtand ind ſom ikke burde være til Stede. Er det ſaa ikke rigtigſt af os at ſpørge for, at denne Veining ſer om igjen, efterat den ſtørre eller mindre Snidningsmodſtand er fjernet? Jeg ſkal ikke opholde mig videre ved det ærede Medlems Betænkning. Jeg ſkal ſpringe adſkillige Punkter over og mulig gjemme dem til den ſenere Forhandling; men Et ſtal jeg tillade mig endnu at gjøre opmærksom paa. Det lægges den ſaldne Kandidat ſærlig til Laſt, at han ikke paa Stedet proteſterede og ikke yderligere henvendte ſig til Valgbeſtyrelſens Formand og forſkjellige af Valgbeſtyrelſens Medlemmer, ſom vare til Stede, for ved deres Mellemkomſt at ſøge at ſtaffe ſig Ordet, og det ærede Medlem ſynes at lægge ſærlig Vægt paa den Omſtændighed, at han ikke ſaaledes ſøgte at tiltvinge ſig ſin Ret, og i alt ſald, at han ikke har proteſteret paa en lydelig, høitidelig Maade mod den ſtete